

mende ikke vilde have noget med den Ting at gøre, udtalte han sig dog særdeles imødekommende, lovede at tage Sagen under Overvejelse og derefter at lade høre nærmere fra sig. Han betragtede Per som en syg Mand, hvem man gjorde bedst i at snakke efter Munden. Og unægtelig saae han i Øjeblikket noget overspændt ud, som han sad der og lod Munden løbe med adskilligt mere, end han selv rigtig vidste af. De sidste Tiders mange oprivende Sjælekampe og den Glæde, han nu følte ved endelig at have overvundet sit fortidige Menneske, havde skabt en lidt naiv Trang til Fortrolighed hos ham. Ogsaa paa anden Maade havde han forandret sig. Han var bleven gulbleg og mager, med dybe Skygger under Øjnene, havde desuden under Opholdet paa Kærsholm ladet Haar og Skæg vokse.

Da han var gaaet, sad Obersten nogen Tid stille i sin Stol og faldt hen i sørgmodige Betragtninger. Stakkels Fyr! tænkte han, — han gik sandsynligvis nu sin Undergang imøde! . . . Unægtelig tilfredsstillede det paa en Maade hans Selvfølelse, at det altsaa heller ikke dennegang blev til noget med den Reformation, som i sin Tid var mislykkedes for ham selv. Men for Fædrelandets Skyld kunde han dog ikke glæde sig derved. Han havde paa det sidste sat saa store Forhaabninger til Per. Han havde i ham set et Forvarsel om en Genopvaagnen af den danske Muldjordskraft, hvorved Landet endelig skulde befries for den Yngel af Jøder og andre Halvtyskere, der havde benyttet sig af Nationens Udmatelse efter Krigen til at tilsnige sig Styret.

Hans Tanker standsede ved Søstersønnen, der netop i de samme Dage havde gjort et nyt Kup. For at sikre sig Støtte af hans Blad havde man valgt Dyhring ind i Bestyrelsen for et af Landets største Aktieselskaber, hvad der aarlig vilde kaste nogle Tusind Kroner af sig uden en Fingers Arbejde. Snart sad han efter al Sandsynlighed ogsaa i Rigsdagen. Den Knægts Held var nærvædt at faa ham til at tvivle paa et retfærdigt Forsyn. Uden Handlekraft, uden Tro, uden Fædrelandsfølelse skred han ustandselig frem i Magt, Betydning og Anseelse, mens den virkelig udvalgte, den fødte Fører bukkede under. Men saadan var det jo bestandig i Danmark. Slægt efter Slægt groede op — rødkindet og klarøjet,